

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **J.Š.**, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem advokátní kanceláře PONCZA I ŠRÁMEK se sídlem Českobratrská 2, Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 10.12.2010 č.j. 9180/10-1301-804127, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 512,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen správce daně), kterým byla žalobci na základě výsledků vytykácího řízení stanovena vlastní daňová povinnost na dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) ve výši 333 027,- Kč odchylně od nadměrného odpočtu ve výši 16 630,- Kč za zdaňovací období březen 2007.

Žalobce (obchodník s mobilními telefony, který podle správce daně neprokázal nárok na osvobození od DPH podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v příslušném znění – dále jen ZDPH) namítal, že

- 1) vytykácí řízení bylo ukončeno předčasně, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, žalobce měl námitky a odmítl podepsat zprávu. Dále, že správce daně účelově antidatoval platební výměr datem 24.9.2010 (stejným datem, kdy žalobce rozšířil námitku podjatosti vůči všem pracovníkům správce daně), žalobce má i nadále pochybnosti o výpisu z automatizovaného systému ADIS. K vydání platebního výměru byly použity podklady, zpracované pracovníky správce daně, jejichž podjatost namítl žalobce již 20.9.2010. „Pouze na okraj“ se žalobce podívoval nad tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno 10.12.2010, tedy v den, kdy byl zástupce žalobce nahlížel do spisu. Žalobce má za to, že žalovaný měl zájem za každou cenu ukončit řízení před koncem prekluzivní lhůty (31.12.2010) ;
- 2) žalobci nemůže být přičítáno k tíži pochybení odběratele, žalobce doložil doklady související s realizací obchodu (faktury, bankovní výpisy, místopřísežné prohlášení V. R.). Není jasné, proč správní orgány považují toto prohlášení za nevěrohodné. Žalobce v průběhu správního řízení navrhoval důkazy šetřením prostřednictvím čísel IMEI a výpověďmi českých svědků jako důkazy podpůrné k tomu, že zboží bylo skutečně vyvezeno z České republiky, nikoli k tomu, kdo byl konkrétním odběratelem. Žalobce nadále trvá na nutnosti provést důkaz výsledkem V. R. a novým dožádáním ke švédské daňové správě, když realizace těchto důkazů není v silách žalobce.

U jednání 9.4.2014 žalobce dodal, že při intrakomunitárních obchodech není vždy možno vyžadovat po obchodních partnerech takové doklady, jaké by si stát představoval. Pokud měl správce daně pochybnosti i po předložení místopřísežného prohlášení, bylo na něm, aby pochybnosti vyvrátil. Důkazem IMEI chtěl žalobce prokázat, že zboží bylo z ČR dodáno na území Polska a odtamtud bylo převzato dále. K námitce podjatosti uvedl, že byla odeslána 24.9.2010 faxem z advokátní kanceláře zástupce žalobce správci daně a navrhl prokázat to sdělením od operátora O2. Také navrhl, aby soud vyžádal od správce daně přesný popis úkonů ze systému, aby mohlo být zjištěno, kdy byl zpracován a vypraven platební výměr. V době vydání platebního výměru nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené před jeho vydáním a stejně tak nebylo v době vydání odvolacího rozhodnutí rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené v odvolacím řízení.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správcem daně byly činěny veškeré nezbytné kroky k prověření žalobcem uváděných

skutečností a že žalobce svá tvrzení několikrát měnil. Sdělení dožádaného cizozemského orgánu lze považovat za sdělení v maximálně dostupném rozsahu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce uplatnil nárok na osvobození od DPH podle § 64 ZDPH za březen 2007. Výzvou ze dne 14.5.2007 zahájil správce daně vytýkací řízení vůči žalobci. Žalobce nejprve tvrdil, že nakoupil mobilní telefony v Lucembursku, nechal si je přivést do ČR a poté je on sám svým autem odvezl do Litvy, obchod se uskutečnil na základě požadavku litevské firmy UAB Linpara. Žalobce předložil faktury, kde jako odběratel mobilů figuruje tato litevská firma. Na základě výsledků mezinárodního dožádání do Litvy správce daně zjistil, že jednatel UAB Linpara popřel jakýkoli takový obchod s žalobcem. Poté žalobce tvrdil, že dříve obchodoval s V. R. ze švédské firmy Expert mobil a na základě požadavku pana R. žalobce přefakturoval mobily na litevskou firmu UAB Linpara. Pro zboží si přijel řidič-cizinec, žalobce si správnost řidiče ověřil telefonicky u pana R. Zboží bylo žalobci zaplacené z účtu, který používal V. R. Žalobce nyní nabyl dojmu, že se pravděpodobně stal obětí podvodu, avšak trval na tom, že zboží opustilo ČR a bylo dodáno osobě registrované k DPH. Správce daně učinil dožádání do Švédska, avšak podle odpovědi se v účetnictví pana R. nenašlo nic ohledně tohoto obchodu s žalobcem. Poté žalobce opět změnil svá tvrzení, když předložil správci daně místopřísežné prohlášení V. R., podle něhož zboží od žalobce odebrala švédská firma Handea AB (jednatel firmy V. R.), k převzetí zboží došlo v Bohumíně, Handea dopravila zboží do Švédska, Handea byla v březnu 2007 registrována k DPH. Chybou této švédské firmy nedošlo ke sdělení údajů o obchodu do systému Intrastat. Správce daně učinil další dožádání do Švédska, z odpovědi vyplynulo, že prohlášení pana R. je podle notáře sice autentické, avšak z účetnictví firmy Handea AB nevyplývá vůbec nic, co by podpořilo skutečnosti uvedené v prohlášení. Nebyly nalezeny ani žádné doklady o tom, že by Handea prodávala takové typy mobilních telefonů, které by odpovídaly těm uváděným žalobcem. Firma Handea zbankrotovala v květnu 2007, V. R. přesunul své aktivity do jiné firmy. Švédské zákony neumožňují účast žalobce či jeho zástupce u výpovědi V. R.

Žalobce poté již setrval na poslední verzi svého tvrzení a navrhoval provést důkazy výslechem V. R., dále 4 českých svědků, technicky prověřit podle čísel IMEI, že se konkrétní mobilní telefony nenacházejí na území ČR, a provést opakované dožádání do Švédska (zda byla firmě Handea doměřena DPH, zda bylo či je vůči panu R. vedeno trestní či jiné řízení...). Správce daně sdělil žalobci, že považuje odpověď ze Švédska za kompletní a odkázal na Nařízení rady (ES), jímž se řídí výměna informací mezi členskými státy EU. Pokud je žalobce schopen zajistit účast pana R., je možno jej vyslechnout u správce daně.

Technické prověření podle čísel mobilních telefonů správce daně odmítl provést s tím, že takový důkaz nemůže prokázat dodání zboží osobě registrované k DPH v jiném členském státě. Správce daně vyslechl žalobcem navržené svědky M. Š., S. G., R. H. a J. Š., avšak nikdo z nich neuvedl nic konkrétního o předmětném obchodním případě z března 2007. Žalobci se nepodařilo zajistit účast pana R. v ČR jako svědka. Dne 20.9.2010 byla projednávána zpráva o vytýkacím řízení, v průběhu jednání vznesl žalobce námitku podjatosti pracovníků správce daně, kteří se podíleli na vytýkacím řízení (Ing. B. a Ing. S.). Jednání tedy bylo ukončeno, následujícího dne zaslal jiný pracovník správce daně zástupci žalobce zprávu o vytýkacím řízení. Žalobce poté vznesl námitku podjatosti vůči celému Finančnímu úřadu Ostrava I, podle žalobce byla odeslána 24.9.2010. Dne 24.9.2010 byl vydán platební výměr, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 10.12.2010. Předtím, dne 22.11.2010 bylo rozhodnuto o nepodjatosti ředitele správce daně a dne 1.12.2010 o nepodjatosti všech pracovníků správce daně.

Námitku předčasně ukončeného vytýkacího řízení uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str.16-17). Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobci byl poskytnut – a to opakovaně – dostatečný prostor pro prostudování a konzultaci závěrů správce daně, a je třeba připomenout, že žalobce v žalobě neuvedl nic nad rámec toho, co již uplatnil ve správním řízení.

Také námitkou údajné antidatace platebního výměru se již podrobně zabýval žalovaný k odvolací námitce žalobce (viz str. 17-18) a žalobce v žalobě uvedl pouze velmi vágně, že má „i nadále pochybnosti o pravosti údajů zaznamenaných v předmětném výpisu s ohledem na okolnosti daňového řízení“, což není dostatečné na to, aby se soud takovou námitkou více zabýval.

Pokud jde o namítanou podjatost, tak předně z obsahu správních spisů vyplývá, že v době vydání napadeného rozhodnutí (10.12.2010) již bylo rozhodnuto o tom, že všichni pracovníci správce daně nejsou vyloučeni z daňového řízení v této věci (1.12.2010). Opačné - zcela obecné - tvrzení žalobce je tedy třeba odmítnout. Pokud jde o platební výměr, tak i pokud byl vydán v týž den, kdy žalobce odeslal námitku podjatosti dalších (všech) pracovníků správce daně (24.9.2010), pak se námitka podjatosti v rámci téhož dne minula s platebním výměrem, navíc na vydání platebního výměru se nepodíleli pracovníci, jejichž podjatost namítl žalobce již 20.9.2010. Na těchto skutečnostech soud neshledává nic, co by mohlo znamenat újmu na právech žalobce, když žalobce sám v žalobě také netvrdil, v čem konkrétně byla snad jeho práva porušena. Proto také soud nepovažuje za nutné prokazovat tvrzený okamžik odeslání námitky. Pokud jde o námitku, že k vydání platebního výměru byly použity podklady, zpracované pracovníky správce daně, jejichž podjatost namítl žalobce již 20.9.2010, pak tomu tak skutečně bylo, avšak tyto pracovníci (ostatně jako všichni pracovníci správce daně) následně nebyli shledáni podjatými. Ani tuto žalobní námitku žalobce nijak

neupřesnil co do konkrétních následků, které mu tak byly způsobeny a znamenaly by porušení právních předpisů.

K námitce „na okraj“ se soud nepovažuje za nutné vyjádřit, snad jen lze souhlasit s žalobcem, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rámci zákonné lhůty k vyměření daně a že délka řízení byla nepochybně ovlivněna několikerým mezistátním dožádáním.

Podle § 64 odst. 1 ZDPH, dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

Podle § 64 odst. 5 ZDPH, dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.

Krajský soud považuje za stěžejní rozhodnutí, které se zabývalo danou problematikou § 64 ZDPH, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 4.4.2013 č.j. 1 Afs 104/2012-45. V něm NSS nastínil mechanismus dodání zboží uvnitř Evropské unie a promítnutí tohoto principu do vnitrostátního práva ČR (odst. 25 až 30 rozsudku), přičemž pro uplatnění nároku na osvobození od DPH v souladu s § 64 ZDPH musí být kumulativně splněny tři podmínky : 1) zboží musí být dodáno do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, 2) zboží musí být odesláno (přepraveno) do jiného členského státu, 3) přeprava zboží musí být zajištěna plátcem, pořizovatelem nebo jimi zmocněnou třetí osobou. Naplnění zmíněných podmínek je v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. (resp. § 31 odst. 9 ZSDP – poznámka soudu) povinna prokázat osoba povinná k dani (plátce).

V daném případě žalobce předložil správci daně postupně tři různé verze svého obchodu s mobilními telefony v březnu 2007, přičemž ani jednu z nich se mu nepodařilo prokázat. Faktury byly vystaveny na litevskou firmu (ta však obchod popřela). U druhé verze (V. R. jako zprostředkovatel) neprokázal žalobce nic kromě toho, že zboží mu bylo zapláceno z účtu, který podle něj používal V.R. Pokud jde o třetí verzi, sluší se připomenout rozsudek NSS ze dne 30.7.2010 č.j. 8 Afs 14/2010-195 : *Písemné prohlášení kupujícího o přepravě zboží (§ 64 odst.5 ZDPH) je způsobilým důkazem jen za předpokladu, že odpovídá zjištěnému skutkovému stavu*. V daném případě byla prokázána existence firmy Handea AB v březnu 2007, avšak nikoli to, že by od žalobce odebrala mobilní telefony. Pokud žalobce namítal v žalobě, že doložil doklady související s realizací obchodu (faktury, bankovní výpisy,

místopřísežné prohlášení V. R.), pak tyto doklady si protiřečí (faktury nejsou na firmu Handea AB). Pokud žalobce označil navržené důkazy (IMEI a čeští svědci) jen za podpůrné důkazy k tomu, že zboží bylo skutečně vyvezeno z České republiky, nikoli k tomu, kdo byl konkrétním odběratelem, pak je nutno zopakovat s žalovaným, že všechny podmínky § 64 ZDPH musí být splněny kumulativně, nestačí tedy prokázat jen skutečnost, že zboží opustilo území ČR (zde soud jen na okraj poukazuje na to, že u jednání zástupce žalobce uvedl, že chtěl prokázat, že zboží bylo dodáno na území Polska a odtamtud bylo převzato dále – což je ovšem další, opět odlišná verze o přepravě zboží, než jaké byly žalobcem prezentovány ve správním řízení). Pokud žalobce nadále trval na výsledku V.R. a opětovném dožádání do Švédska, soud zde připomíná odst. 54 z výše citovaného rozsudku NSS ze dne 4.4.2013 č.j. 1 Afs 104/2012-45, v němž NSS uvedl, že povinnost prokázat uskutečnění intrakomunitárního dodání zboží spočívá primárně na dodavateli zboží. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27.9.2007 sp.zn. C-184/05 s tím, že daňové orgány členského státu, v němž se začíná uskutečňovat odeslání nebo přeprava zboží v rámci jeho dodání uvnitř Společenství, nejsou povinny vyžádat si informace od orgánů členského státu určení uvedeného dodavatelem. Podle Soudního dvora, příslušná směrnice z roku 1977 a nařízení z roku 1992 o spolupráci v oblasti daní nebyly přijaty proto, aby zavedly systém výměny informací mezi daňovými orgány členských států, který by jim umožnil zjišťovat, zda dodání zboží osobou povinnou k dani, která není sama schopna poskytnout důkazy nutné k tomuto účelu, má charakter dodání uskutečněného uvnitř Společenství.

V souladu s judikaturou Soudního dvora i NSS se soud dále zabýval otázkou případné dobré víry žalobce, tedy, zda přijal všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována, aby zajistil, že jej příslušná operace nepovede k účasti na daňovém podvodu. Žalobce se podle názoru soudu choval přinejmenším velmi lehkomyšlně. Pokud bychom přijali poslední verzi jeho tvrzení, pak si žalobce pouze telefonicky ověřoval osobu řidiče, který si přijel pro zboží, nepožadoval po něm žádné doklady, ani doklady k přepravě; nesnažil se nijak udělat si pořádek v tom, že faktury zněly na litevskou firmu a podle písemného prohlášení zboží odebrala švédská firma Handea AB. Ani skutečnost, že žalobce v průběhu řízení několikrát změnil svá skutková tvrzení, nepřispívá k jeho věrohodnosti.

Shrnuto, soud se ztotožňuje s žalovaným v závěru, že žalobce neprokázal podmínky pro osvobození od DPH podle § 64 ZDPH, a proto považuje napadené rozhodnutí za správné a zákonné.

V souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému vznikly náklady jízdného ze sídla v Brně k jednání soudu v Ostravě a zpět (celkem 445,- Kč, doloženo kopiemi jízdenek) a stravného podle vyhlášky č. 435/2013

Sb. v částce 67,- Kč, celkem 512,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 9. dubna 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu